

A SITTES BOSSZÚJA

**K. B. RÖTTRING
&
STANLEY STEEL**

K.B. Rottring, Stanley Steel: A sitted bosszúja

K.B. Rottring
Stanley Steel
A sittes bosszúja

(Részlet)

(Részlet)

Excalibur

A sittes bosszúja
K.B. Rottring és Stanley Steel
2005.

Elkövették: Ők maguk

Kiadja: Első Magyar Könyvkiadó Kft.
Excalibur Könyvek-sorozat
2005.

Felelős: a felelős vezető, röviden bűnbak.

A borítón lévő képet Szűcs
István a tulajdon kezével festette
Közreműködött még ebben: Szilícium Grafika

A könyvet megtördelte, valamint az oldalszámokat egy bonyolult program segítségével, amelynek megértésére gyarló emberi elme inkább ne is vállalkozzon soha, egymás utáni sorrendbe helyezte: Savanya Zsolt

ISBN 978-615-5082-00-9

1. A támadás

A Galaktikus Banánköztársaság központi bolygóján, *Cososhan Cityben* igen nagy volt a riadalom. A naprendszeren belül máris olyan háború dúlt, amelyet még soha nem láttak eddig on-line az itt élő emberek és azon számtalan faj képviselői, amelyek tagjai voltak ennek a remek demokratikus világnak, amelynek gigantikus fővárosa ezen a planétán kapott helyet.

Az égbolt lángolt és mennydörgött. Óriási csillagroncsolók, cirkáló cirkálók, mindenre elszánt zúrnaszádok és levadászásra váró levadászgépek lőtték egymást. És hogy a helyzet tovább bonyolódjon, nem csak egymást, hanem a bolygóra telepített védelmi ütegeket is, amelyek viszont a támadókat árasztották el halálos lövedékekkel. A csata már órák óta tartott, de egyelőre döntetlenre állt. A bolygó felszínén a hatalmas légvédelmi, sőt, űrvédelmi lövegeknél milliányi mindenre elszánt védőnő tüsténkedett. Igen, ők voltak a bolygó különlegesen kiképzett elitkatonái, akik kivívóan alacsony bérezésük, felháborító munkakörülményeik ellenére is eddig még minden alkalommal meg tudták védeni *Cososhan Cityt*.

A védőnők mindenre elszántak voltak. Nem törődtek az ellenséges érzelmű ellenséges erőekkel, nem törődtek az ellenük irányuló támadásokkal, hanem tették a dolgukat. Ott hordták a lőszert az ütegek mellett, pakolták befelé az űrvédelmi ágyúba a vörös keresztrel megjelölt űrvédelmi űrgránátokat. A tüzérek tüzeltek, a löelemképzők löelemeket képeztek, mások parancsokat osztogattak, megint mások fel alá rohangáltak, parancsokat teljesítettek. Ha kellett űrlapokat töltöttek ki, ha kellett zúrhajókat lőtték ki, ha nagyon kellett, akkor meg kimentek a toalettre. Sőt, ha a szükség vagy a harci helyzet úgy hozta, ki sem mentek.

Mert a helyzet nem volt túl rózsás. Ezt a helyszínre kirendelt, katonai szakértőként tevékenykedő rózsakertészek is azonnal megállapították. Az úrból érkező és csúnya, forró gombafelhő kíséretében felrobbanó rengeteg úrgránát miatt nagyon úgy nézett ki, hogy nemcsak rózsza, de többé még fű sem fog teremni erre felé soha.

A bolygó népeisége, az őslakosok, akik politikusok, kormányzati hivatalnokok, miniszterek, parlamenti tagok, képviselők és az őket ellátó, éjjel-nappal nyitva tartó, italforgalmazással foglalkozó kisebb és nagyobb vállalkozások alkalmazottjai voltak, nem kis aggodalommal figyelték az óriás kivetítőket.

- Ma nem fogunk győzni! - hörögte Ele Fáni pesszimista képviselő, aki a *Jobb Mint Otthon* nevű italbárban hangozó szürcsölés közepette szívta fel ormányhoz hasonló szájszervével az alkoholos erjedés folytán előállított nedűt, amelyet az előbb a pincér, aki egy Cincér volt, elébe lökött.

- Az nem lehet, hogy a Banánköztársaság elbukjon! - hörödült fel vagy féltucatnyi, mindenfajta fura fajhoz tartozó alkoholisták, szintén képviselők, akik egy része pókhoz, másik fele pedig meztelen csigához hasonlított jobban.

- Pedig el fog! - bégették a másik asztalnál is vagy ötvenen. Nem lehetett tudni, hogy miféle gulya ez, mert annyi gyapot volt rajtuk, hogy teljesen elfedte testüket, nem is beszélve arcvonásaikról.

- Birkák! - legyintett feléjük megvetően Ele Fáni. Ormányával visszafordulás közben véletlenül levert egy értékes porcelánkészletet a falon helyet kapó vitrinből, de ezen már senki, még a személyzet tagjai sem akadtak fenn.

- Ne aggódjon képviselő úr! - nyugtatta meg Ele Fánit az üzletvezető. - Hozzá fogjuk írni a többihez.

Ele Fáni éppen bólintani akart, de ekkor egy karcsú jelenség tekeredett be a füstös helyiségbe.

- Uraim és a mélyen tisztelt két hermafrodita úr/nő! - kígyózott be a levegőben lágyan lebegő ülőalkalmatosságok közé egy kígyótestű lány. - Vissza kell térnünk a Szenátusba! Vége az ivóidőnek! - sziszegte.

- Ivóidő! Micsoda egy hülye kifejezés! - mormolta maga elé egy békához hasonlatos fura létforma. Kissé konzervatív volt, ez látszott gondolkodásán is. Mereven ragaszkodott olyan ódivatú megfogalmazásokhoz, mint az ebéidő. Hiszen ebben a napszakban, a parlamenti ülések közötti hosszú szünetben szinte senki nem evett, hanem csak ivott, mint a kefekötő.

- Igyekeznünk kell! - sziszegte a kígyótestű lány. - Mindjárt kezdődik a Gazdasági-és Korrupciós Bizottság ülése. Rendkívül fontos kérdésben kell döntenünk.

- Már emlékszem! - csuklott nagyot az egyik befolyásos képviselő, aki egy disznószerű lény volt. Különös fajtája volt az intelligensnek tetsző lényeknek. Még a vak is láthatta rajta, hogy genetikai állománya révén politizálásra termett. Ő és a többi fajtársa remekül megtalálta számítását a politikában, ezért is lett képviselő. Látszott rajta, hogy segítség nélkül képtelen lesz felkelni az asztaltól. Egyrészt annyira részeg volt, hogy már az „Igen” gombot sem tudta volna megkülönböztetni a „Nem” gombtól, másrészt viszont annyira enyves volt a keze, hogy teljesen odaragadt az asztalhoz.

Képviselő társai önzetlenül, azonnal segítettek neki, mert tudták, ennél jobb lobbis nem kínálkozik már a mai napon.

- Ma kell megvitatnunk, hogyan osszuk el igazságosan a különböző forrásokból befolyó kenőpénzeket - jegyezte meg lelkesen valaki, aki éppen meg volt szorulva.

- De hát folyik a zúrcsata! - ellenkezett Ele Fáni. - Annyira izgalmas! Az Inter Nyeten is egész nap ezt néztem.

- Igen, ezt észrevettük - heherészett egy képviselő társa. - A szavazógomb helyett ezért nyomkodtad az ormányoddal állandóan az atomrakéta-indító gombodat.

- Basszus! - eddig miért nem mondtátok!? - sápadt el a megszólított. - Az ormányom miatt odalett a kormányom! Micsoda csapás! Micsoda csapás! És én követtem el! - Ele Fáni idegesnek látszott, amikor felugrott, még az italát is

ott hagyta a söntéspulton. Fél perc sem telt bele, már ott sem volt. Elrohant ügyintézni, és hogy találkozzon megmaradt választóival.

- Neee! - könyörgött egyszer csak a békaszerű létforma, mert észrevette, hogy sziszegve szemet vetettek rá, pedig nem is volt nőnemű, igaz, hím sem. De hiába, mert a kigyótestű lány bekapta és lenyelte.

Hiába, no, a politika nem gyerekeknek való elfoglaltság volt. Itt farkastörvények uralkodtak, az erősebb pedig gyakran megzabálta a gyengébb ebet. Vagy mást tett vele, amiről az a kis mondás is ékesen szólt, hogy az erősebb kutya bizony felettébb nagy gyakorisággal képes kiskutyákat teremteni.

A többiek éppen vissza akartak térni munkahelyükre, hogy a nap további részében egymással üvöltözzenek, vitatkozzanak és gombokat nyomogassanak, amikor egy taktikai blézergránát becsapódott a kocsmába, és szinte teljesen megsemmisítette az elit politikusok kedvelt söntését. De nem csak azt, hanem a mellette álló épületek zömét is, és lángba borította a Szenátust.

Tűzoltók érkeztek, és nem haboztak, hanem vizeztek. És persze oltottak, mint a gép. Nem is csoda, hiszen gépek voltak, hiszen épeszű ember nem vállalt volna már ilyen munkát, ami veszélyes volt, alig fizettek érte, állandóan szolgálatban kellett lenni, és folyton fenyegetett a leégés veszélye.